

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

JÁNA MAZÁKA,

predstavljeni 15. septembra 2011(1)

**Zadeva C-427/10**

**Banca Antoniana Popolare Veneta SpA, ki je s pripojitvijo prevzela Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA,**

**proti**

**Ministero dell'Economia e delle Finanze,**

**Agenzia delle Entrate**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Corte suprema di cassazione (Italija))

„Davek na dodano vrednost – Neutemeljeno zaračunan in plačan davek – Pravica izvajalca storitve, da od davčne uprave zahteva vračilo neutemeljeno plačane DDV – Pravica naročnika storitve, da od izvajalca storitve zahteva vračilo objektivno neutemeljenega plačila, enakega neutemeljeno zaračunanemu DDV – Spremenjena razlaga nacionalne določbe o oprostitvi plačila DDV – Načeli pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo“

**Pravna podlaga in dejansko stanje spora o glavni stvari ter vprašnji za predhodno odločanje**

1. Spor pred italijanskimi sodišči zadeva zneske davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV), ki ga je Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA (v nadaljevanju: družba BNA) plačala v državno blagajno in ki je bil obračunan od nadomestil, prejetih za dejavnost pobiranja prispevkov članov konzorcija, ki jo je opravljala za račun treh konzorcijskih za melioracijo zemljišč od leta 1984 do leta 1994.
2. V tem obdobju dejavnost pobiranja konzorcijskih prispevkov ni štela za „transakcijo, ki se nanaša na pobiranje davkov, vključno s tistimi, ki se nanašajo na plačila davkov, izvedena za račun zavezancev“, ki je na podlagi člena 10(5) odloka predsednika republike št. 633 z dne 26. oktobra 1972, ki uvaja in ureja davek na dodano vrednost(2) (v nadaljevanju: predsedniški odlok št. 633/72), oproščena DDV.
3. Vendar je davčna uprava z okrožnico št. 52/E z dne 26. februarja 1999 spremenila prvotno razlago te določbe predsedniškega odloka št. 633/72, saj je menila, da imajo konzorcijski prispevki lastnost davka in da je treba zato šteti, da so nadomestila, zaračunana konzorcijem, oproščena DDV. Po navedbah Corte suprema di cassazione (Italija) v predložitveni odločbi je ta okrožnica

ustrezala novi usmeritvi v sodni praksi glede davčne lastnosti konzorcijskih prispevkov.

4. Po spremembi razlage člena 10(5) predsedniškega odloka št. 633/72 so zadevni konzorciji na podlagi instituta objektivno neutemeljenega plačila v smislu člena 2033 civilnega zakonika od družbe SIFER SpA, naslednice družbe BNA v vlogi koncesionarja za pobiranje konzorcijskih prispevkov, zahtevali vračilo zneskov plačanega DDV od nadomestil, ki so jim bila zaračunana za storitev pobiranja prispevkov.

5. V skladu z italijanskim pravom se tak spor, to je spor o objektivno neutemeljenem plačilu med osebo, na katero se prenese plačilo DDV, in izvajalcem storitve, ki je DDV obračunal, ne šteje za davčni spor, zato so zanj pristojna sodišča splošnega civilnega prava. Za uveljavljanje pravice do povračila neutemeljenega plačila velja desetletni zastaralni rok splošnega civilnega prava iz člena 2946 civilnega zakonika.

6. Eden od zadevnih konzorcijev je vložil tožbo proti družbi SIFER SpA pred civilnim sodiščem, ki je dovolilo, da se proti družbi BNA vloži tožba za zneske, ki jo zadevajo. Sodišče je družbi BNA naložilo, da mora plačati znesek, enak DDV, ki je bil obračunan od nadomestil za storitev pobiranja prispevkov, skupaj z obrestmi. Družba BNA se je zoper to odločbo pritožila.

7. Na podlagi civilne tožbe je družba BNA od davčne uprave zahtevala vračilo DDV, ki ustreza zneskom, ki jih zahtevajo zadevni konzorciji. Ob upoštevanju implicitne odločbe o zavrnitvi te zahteve je družba BNA zoper davčno upravo vložila tri ločene tožbe.

8. Za tak spor, to je spor o vračilu neutemeljeno plačane DDV med družbo BNA kot izvajalcem storitve, ki obračuna DDV, in davčno upravo, so pristojna davčna sodišča. Po navedbah predložitvenega sodišča je bil kot pravna podlaga pravice do vračila opredeljen člen 21(2) določb o davčnem sporu (zakonska uredba št. 546/92), v katerem je določeno: „Vloge za vračilo – ker ni posebnih določb – ni mogoče vložiti po preteku dveh let od plačila oziroma od datuma nastanka razloga za vračilo, če je ta kasnejši.“

9. Čeprav je prvostopenjsko davčno sodišče ugodilo pritožbam družbe BNA in odločilo, da mora davčna uprava vrniti sporne zneske, je drugostopenjsko sodišče po združitvi pritožb, ki jih je vložila davčna uprava, spremenilo sodbe prvostopenjskega sodišča, s tem ko je navedlo, da družba BNA ni več upravičena do povračila, ker je dvoletni rok iz člena 21(2) zakonske uredbe št. 546/92 že potekel, in da okrožnica davčne uprave št. 52/E ne more biti ustrezna podlaga za utemeljitev, da se pogoji za priznavanje pravice do povračila lahko izpolnijo.

10. Na podlagi opisanih dejanskih in pravnih okoliščin je Corte suprema di cassazione, ki odloča o kasacijski pritožbi družbe Banca Antoniana Popolare Veneta SpA (v nadaljevanju: BAPV), ki je pripojila družbo BNA, zoper odločbo drugostopenjskega davčnega sodišča, prekinilo odločanje Sodišča v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1) Ali na?ela u?inkovitosti, prepovedi diskriminacije in dav?ne nevtralnosti na podro?ju [DDV] nasprotujejo nacionalni zakonodaji ali praksi, ki kupcu blaga/naro?niku storitve dajeta pravico do vra?ila neutemeljeno pla?anega DDV na podlagi instituta objektivno neutemeljenega pla?ila splošnega civilnega prava, ki se od pravice vra?ila, ki jo lahko uveljavlja glavni dolžnik (dobavitelj blaga ali izvajalec storitve), razlikuje, saj je rok za uveljavljanje prve pravice precej daljši od roka, ki velja za uveljavljanje druge, tako da lahko zahtevke prvega subjekta, vložen precej po datumu, ko se je rok, dolo?en za drugega, že iztekel, povzro?i, da je drugemu subjektu naloženo vra?ilo, ne da bi ta imel možnost, da bi tudi on od dav?nega organa zahteval vrnitev zadevnega zneska; ob tem v nacionalni zakonodaji ni dolo?en noben instrument za povezavo med postopki, ki se za?nejo ali se bodo za?eli pred razli?nimi sodiš?i, s katerim bi bili prepre?eni konflikti ali nasprotja [med sodnimi odlo?bami]?

2) Ali – ne glede na primer, opisan v prvem vprašanju – so z navedenimi na?eli združljivi nacionalni postopki ali sodna praksa, ki dopuš?ajo, da se izda sodba, s katero je dobavitelju blaga/izvajalcu storitve naloženo, naj kupcu blaga/naro?niku storitve vrne zadevni znesek, ?e dobavitelj/izvajalec v roku, ki se uporablja zanj, ni uveljavljal pravice do vra?ila pred drugim sodiš?em, ker je zaupal v pravilnost razlage, ki ji je sledila upravna praksa in v skladu s katero je bila transakcija obdav?ena z DDV?“

## **Presoja**

### *Prvo vprašanje za predhodno odlo?anje*

11. S prvim vprašanjem želi predložitveno sodiš?e izvedeti, ali je nacionalna zakonodaja, ki v zvezi z DDV, neutemeljeno pla?anim v državno blagajno, prvi?, dodeljuje razli?ne pravice po eni strani izvajalcu storitve kot zavezancu za DDV (to je pravico, da dav?na uprava vrne neutemeljeno pla?ani DDV, pri ?emer je treba ustrezno vlogo predložiti v dveh letih od pla?ila oziroma od datuma nastanka razloga za vra?ilo) in po drugi strani naro?niku storitve kot osebi, na katero se prenese pla?ilo DDV (to je pravico, da izvajalec storitve vrne neutemeljeno pla?ilo, za katero velja desetletni rok), in drugi?, dolo?a, da so za morebitne spore v zvezi s tem pristojna razli?na sodiš?a (to je dav?no sodiš?e za spor med izvajalcem storitve in dav?no upravo ter civilno sodiš?e za spor med naro?nikom in izvajalcem storitve), združljiva z na?eli nevtralnosti DDV, u?inkovitosti in prepovedi diskriminacije.

12. Uvodoma je treba opozoriti, da po navedbah Corte suprema di cassazione v predložitveni odlo?bi to sodiš?e ne izpodbija neutemeljenosti davkov, ki so bili zara?unani in pla?ani v državno blagajno. Torej si v zvezi s tem to sodiš?e in italijanska sodiš?a splošnega civilnega prava, ki so odlo?ala o tožbah zaradi vra?ila neutemeljenega pla?ila, ki so jih zoper BNA vložili zadevni konzorciji, ne nasprotujejo. Problem, ki ga obravnavata vprašanji za predhodno odlo?anje, se nanaša na pravico, ki iz tega izhaja, to je na pravico do vra?ila neutemeljeno obra?unanega DDV ter natan?neje na na?in in pogoje uveljavljanja te pravice.

13. Menim, da je iz sodne prakse mogo?e sklepati, da pravo Unije državam ?lanicam obi?ajno nalaga, da morajo omogo?iti vra?ilo neutemeljeno obra?unanega DDV in posameznikom uveljavljanje s tem povezanih pravic. Sodiš?e je iz te domneve izhajalo v zadevi, v kateri je bila izre?ena sodba Schmeink & Cofreth in Strobel, ko je odlo?alo o dopustnosti vprašanj za predhodno odlo?anje.(3)

14. Vendar Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero(4) ne vsebuje nobene določbe o vračilu DDV, ki je bil neutemeljeno zaračunan in nato plačan v državno blagajno.

15. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je imelo Sodišče večkrat priložnost poudariti, da se, če ni predpisov Skupnosti glede vračila neupravičeno obračunanih nacionalnih dajatev, to vprašanje v različnih državah članicah rešuje različno. V takem položaju mora pravni red vsake države članice določiti pristojna sodišča in podrobneje urediti postopkovna pravila pravnih sredstev, katerih namen je varstvo pravic, ki za posameznike izhajajo iz prava Skupnosti, če po eni strani ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobna nacionalna pravna sredstva (načelo enakovrednosti), in če po drugi strani v praksi onemogočajo ali prezmerno otežujejo uveljavljanja pravic, ki jih priznava pravni red Skupnosti (načelo učinkovitosti).(5)

16. V zvezi s tem je treba dodati še, da po spremembah, uvedenih z Lizbonsko pogodbo, ta obveznost za države članice izhaja neposredno iz Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z drugim odstavkom člena 19(1) PEU države članice vzpostavijo pravna sredstva, potrebna za zagotovitev učinkovitega pravnega varstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije.

17. Ni prvi, da italijanska sodišča Sodišču postavljajo vprašanja za predhodno odločanje v zvezi z italijanskim sistemom vračila neutemeljeno obračunane DDV in tremi vidiki tega sistema.

18. Prvi, Sodišče je v sodbi v zadevi Reemtsma Cigarettenfabriken(6) ob upoštevanju načel nevtralnosti, učinkovitosti in prepovedi diskriminacije italijanski sistem preuči z vidika dejstva, da ta sistem določa različna sredstva, s katerimi izvajalec in naročnik storitve dosežeta vračilo neutemeljeno zaračunane in plačane DDV. Sodišče je nazadnje ugotovilo, da ta načela ne nasprotujejo nacionalni zakonodaji, v skladu s katero lahko le izvajalec storitve zahteva vračilo zneskov, ki so bili davčnim organom pomotoma plačani z DDV, naročnik storitev pa lahko vloži civilno tožbo za vrnitev neupravičeno pridobljene koristi.(7)

19. Drugi, v sodbi v zadevi Edis(8) je Sodišče obravnavalo drug vidik italijanskega sistema vračila neutemeljeno obračunane DDV, to je vidik, ki zadeva različne prekluzivne in zastaralne roke za vloge za vračilo neutemeljeno plačane DDV, naslovljene na davčno upravo, po eni strani in za tožbo med posamezniki za povračilo neutemeljenih plačil po drugi strani. Sodišče je razsodilo, da pravo Skupnosti ne nasprotuje temu, da zakonodaja države članice poleg zastaralnega roka splošnega civilnega prava, ki velja za tožbe med posamezniki za povračilo neutemeljenih plačil, vsebuje tudi posebna, manj ugodna podrobna pravila za ugovor in pravno sredstvo za izpodbijanje davkov in drugih obdavčitev.(9)

20. Tretji, v zvezi z dolžino prekluzivnega roka, ki velja za zahtevek za vračilo neutemeljeno plačane DDV, naslovljen na davčno upravo, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da mora biti rok razumen ter mora hkrati ščititi davčnega zavezanca in zadevno upravo. Ta rok namreč dejansko ne onemogoča uveljavljanja pravic, ki izhajajo iz pravnega reda Skupnosti, ali jih prezmerno otežuje.(10) Možnost vložitve zahtevka za vračilo neutemeljeno plačane DDV brez kakršnih koli omejitev bi nasprotovala načelu pravne varnosti, ki zahteva, da se davčnega položaja davčnega zavezanca glede njegovih pravic in obveznosti do davčne uprave ne more neskončno dolgo izpodbijati.(11)

21. Sodišče ustreznost roka presoja za vsak posamezen primer posebej. V zvezi z dvoletnim prekluzivnim rokom je Sodišče menilo, da je tak rok v primerjavi s pravico do odbitka DDV razumen.(12) Menim, da se ta ugotovitev po analogiji lahko uporabi za pravico do vračila

neutemeljeno plačnega DDV.

22. Zdi se torej, če se oprem na navedeno sodno prakso, da je italijanski sistem vračila neutemeljeno obračunane DDV, ki je predmet teh vprašanj za predhodno odločanje, na splošno združljiv z načeli učinkovitosti, prepovedi diskriminacije in davčne nevtralnosti.

23. Vendar je v tem primeru ravnovesje italijanskega sistema porušila davčna uprava, ki je z okrožnico spremenila razlago člena 10(5) predsedniškega odloka št. 633/72, ki predvideva oprostitev DDV za dejavnost pobiranja davkov. V skladu z okrožnico so imeli konzorcijski prispevki lastnost davka, zato je bilo treba nadomestila za dejavnost pobiranja teh prispevkov šteti za oproščena DDV.

24. Ker je bila razlaga spremenjena po izteku prekluzivnega roka, ki se uporablja za davčnega zavezanca, v tem primeru za družbo BNA, ta davčni zavezanec od davčne uprave ni mogel več zahtevati povračila zneska DDV, ki je bil zaračunan in nato plačan v državno blagajno, od nadomestil za dejavnost pobiranja konzorcijskih prispevkov, medtem ko so konzorciji kot naročniki storitve pobiranja konzorcijskih prispevkov od družbe BNA še vedno lahko zahtevali vračilo zadevnih zneskov na podlagi objektivno neutemeljenega plačila.

25. Zato bi DDV plačala družba BNA, čeprav morajo DDV, ki je davek na potrošnjo, praviloma plačati končni potrošniki, v tem primeru konzorciji.

26. Vendar v tem primeru tega položaja ni povzročila družba BNA. Kot je Corte suprema di cassazione navedlo v predložitveni odločbi, je družba BNA le sledila upravnim in sodnim praksam iz časa, ko je bil zaračunan DDV, v skladu s katero konzorcijski prispevki niso imeli lastnosti davka, iz česar se je dalo razumeti, da je treba obračunati DDV.

27. Ni namreč ne kaže, da družba BNA ni ravnala kot dovolj previden in preudaren davčni zavezanec. Zato se zdi, da je treba to, da družba BNA v roku dveh let od plačila DDV, v katerem lahko zahteva vračilo neutemeljeno plačanih zneskov, tega ni zahtevala, pripisati davčni upravi, ne pa družbi BNA.

28. Menim, da je v takem položaju treba preučiti, ali niso opisane posledice spremenjene razlage člena 10(5) predsedniškega odloka št. 633/72 glede pravnega statusa družbe BAPV, ki je pripojila družbo BNA, v nasprotju z načeli pravne varnosti in legitimnega pričakovanja, ki sta v skladu z ustaljeno sodno prakso del pravnega reda Skupnosti ter ju morajo spoštovati institucije Skupnosti in ravno tako države članice pri izvrševanju pooblastil, ki jim jih podeljujejo direktive Skupnosti.(13)

29. Sodišče namreč ne more presoјati, ali so nacionalna ureditev ter njena razlaga in uporaba v skladu z načeloma pravne varnosti in legitimnega pričakovanja. To je izključno dolžnost predložitvenega sodišča. Sodišče je pri odločanju o predlogu za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU pristojno le, da temu sodišču zagotovi vse elemente razlage prava Skupnosti, ki mu omogočijo presojo te skladnosti.(14)

30. V zvezi s tem je treba spomniti, da načelo pravne varnosti zahteva, po eni strani, jasnost in natančnost pravnih pravil ter, po drugi strani, predvidljivost njihove uporabe za upravičence. Ta zahteva se uveljavlja s posebno strogostjo, kadar gre za predpise, ki lahko vključujejo finančno breme, da bi prizadetim omogočila natančno prepoznati obseg obveznosti, ki so jim s temi predpisi naložene.(15)

31. Menim, da se v tem primeru ne poraja dvom o jasnosti in natančnosti člena 10(5) predsedniškega odloka št. 633/72, ki določa oprostitev DDV za dejavnost pobiranja davkov,

temve? o predvidljivosti njegove uporabe. Predpostavljam, da je uporaba prava nelo?ljivo povezana z njegovo razlago, ki jo je v tem primeru dav?na uprava spremenila.

32. Za presojo predvidljivosti razlage in uporabe ?lena 10(5) predsedniškega odloka št. 633/72 bi moralo predložitveno sodiš?e upoštevati ne le dejstvo, da je dav?na uprava spremenila svoje stališ?e glede obdav?itve nadomestil, obra?unanih za dejavnost pobiranja konzorcijskih prispevkov, ampak tudi to, da so takrat italijanska sodiš?a svoje stališ?e o tem spreminjala.

33. V zvezi z na?elom legitimnega pri?akovanja bi predložitveno sodiš?e lahko uporabilo sodbo v zadevi Elmeke,(16) ?eprav se ta sodba nanaša na legitimno pri?akovanje dav?nih zavezancev v zvezi z dejanji upravnih organov. Menim, da je ugotovitve iz te sodbe mogo?e posplošiti na vse vrste ravnanj upravnih organov.

34. Predložitveno sodiš?e mora torej najprej ugotoviti, ali je ravnanje dav?ne uprave ustvarilo razumno pri?akovanje previdnega in preudarnega gospodarskega subjekta, in nato, ?e je odgovor na to vprašanje pritrdilen, ugotoviti legitimnost tega pri?akovanja.(17)

35. Na obravnavi je zastopnik italijanske vlade v zvezi s tem navedel, da je vprašanje, ali je dejavnost pobiranja konzorcijskih prispevkov oproš?ena DDV, že nekaj ?asa sporno, tako da ni mogo?e oceniti, ali so dejanja upravnega organa ustvarila utemeljena pri?akovanja previdnega in preudarnega gospodarskega subjekta.

36. Menim, da ta trditev sama po sebi ne bi smela imeti odlo?ilne vloge pri presoji predložitvenega sodiš?a. Upoštevati je treba tudi, prvi?, kako dolgo je veljala prvotna sodna in upravna praksa, v skladu s katero je bila dejavnost pobiranja konzorcijskih prispevkov obdav?ena, in, drugi?, kdaj – glede na dejstva v sporu o glavni stvari – je narava konzorcijskih prispevkov za?ela postajati sporna.

37. Nazadnje želim dodati, da mora predložitveno sodiš?e pri presoji upoštevati še lastninsko pravico, ki je zagotovljena s ?lenom 1 Dodatnega protokola št. 1 k Evropski konvenciji o varstvu ?lovekovih pravic in temeljnih svoboš?in, podpisani v Rimu 4. novembra 1950, in potrjena s ?lenom 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter se v skladu z ustaljeno sodno prakso uvrš?a med splošna na?ela prava Unije. V skladu s to sodno prakso to na?elo ni absolutno in ga je treba obravnavati glede na vlogo, ki jo ima v družbi. Torej je mogo?e izvrševanje lastninske pravice omejiti, ?e te omejitve dejansko ustrezajo ciljem v splošnem interesu, ki jim Unija sledi, ter glede na te cilje ne pomeni nesorazmernega in nedopustnega ukrepa, ki bi ogrožal bistvo tako zagotovljene pravice.(18)

38. V tem primeru mora predložitveno sodiš?e oceniti, ali zadevni italijanski sistem, zlasti razli?ni prekluzivni in zastaralni roki, ki so v tem sistemu dolo?eni po eni strani za družbo BAPV in po drugi strani za konzorcije, za uveljavljanje njihovih pravic, ki izhajajo iz neutemeljeno zara?unanega in v državno blagajno pla?anega DDV, zaradi posega dav?ne uprave, ki je spremenila razlago, ne ogroža lastninske pravice družbe BAPV.

39. V tem primeru bi moralo predložitveno sodiš?e presoditi, ali so izpolnjeni pogoji iz to?ke 37 teh sklepnih predlogov.

40. Ob upoštevanju navedenega menim, da mora Sodiš?e na prvo vprašanje odgovoriti, da na?ela nevtralnosti, u?inkovitosti in prepovedi diskriminacije ne nasprotujejo nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v postopku v glavni stvari, ki v zvezi z DDV, neutemeljeno pla?anim v državno blagajno, prvi?, daje izvajalcu storitve kot zavezancu za pla?ilo DDV na eni strani in naro?niku storitve kot osebi, na katero se prenese pla?ilo DDV, na drugi strani razli?ne pravice, za katere veljajo razli?ni prekluzivni ali morebitni zastaralni roki, in, drugi?, dolo?a, da so za

morebitne s tem povezane spore pristojna razližna sodišāa, ēe se ta zakonodaja uporablja v skladu z naēeli pravne varnosti in legitimnega priāakovanja ter ob upoštevanju lastninske pravice.

#### *Drugo vprašanje za predhodno odloāanje*

41. Z drugim vprašanjem želi Corte suprema di cassazione izvedeti, ali so z naēeli uēinkovitosti, prepovedi diskriminacije in davēne nevtralnosti na podroēju DDV združljivi nacionalni postopki ali sodna praksa, ki dopuēāajo, da se izda sodba, s katero je izvajalcu storitve naloženo, naj naroēniku storitve vrne zadevni znesek, ēe izvajalec v roku, ki se uporablja zanj, ni uveljavljal pravice do vraēila pred drugim sodišēem, ker je zaupal v pravilnost razlage, ki ji je sledila upravna praksa in v skladu s katero je bila transakcija obdavēena z DDV.

42. Zastopnik italijanske vlade je na obravnavi Sodiēu predlagal, naj drugo vprašanje razglasi za nedopustno, ker vprašanje vraēila DDV, ki ga je družba BNA neutemeljeno zaraēunala oziroma ga je zaraēunala družba BAPV, ki je pripojila družbo BNA, ni bilo predmet spora o glavni stvari.

43. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je izkljuēno stvar nacionalnih sodišē, pred katerimi poteka spor in ki so pristojna za izdajo sodne odloēbe, da ob upoštevanju posebnosti vsake zadeve presoјajo o nujnosti sprejetja predhodne odloēbe za izdajo njihove sodbe in o pomembnosti vprašanj, ki jih predloēijo Sodiēu. Sodiēe lahko predlog nacionalnega sodišēa zavrne samo takrat, kadar je popolnoma oēitno, da razlaga prava Skupnosti ni v zvezi z resniēnostjo oziroma s predmetom spora v glavni stvari.(19)

44. Menim, da gre v tej zadevi za natanēno tako stanje. Treba je priznati, da spor o glavni stvari, v okviru katerega sta bili predloēeni vprašanja za predhodno odloāanje, zadeva samo vprašanje, ali mora davēna uprava vrniti DDV, ki je bil neutemeljeno plaēan v drēavno blagajno, saj je o vprašanju, ali mora družba BAPV, ki je pripojila družbo BNA, vrniti neutemeljeno zaraēunani DDV, odloēilo drugo italijansko sodišēe.

45. Ker odgovor Sodiēa ne more biti uporaben za reēitev spora o glavni stvari, menim, da mora Sodiēe drugo vprašanje, ki ga je predloēilo Corte suprema di cassazione, razglasiti za nedopustno.

46. ēe se Sodiēe ne bi strinjalo z mojim mnenjem in bi drugo vprašanje razglasilo za dopustno, menim, da odgovor na prvo vprašanje, ki ga predlagam Sodiēu, odgovarja tudi na drugo vprašanje, saj se tudi to nanaēa na presojo italijanskega sistema za vraēilo neutemeljeno obraēunanega davka.

#### **Predlog**

47. Ob upoštevanju navedenega Sodiēu predlagam, naj, prviē, drugo vprašanje za predhodno odloāanje, ki ga je predloēilo Corte suprema di cassazione, razglasi za nedopustno in, drugiē, naj na prvo vprašanje za predhodno odloāanje, ki ga je predloēilo to sodišēe, odgovori:

Naēela nevtralnosti, uēinkovitosti in prepovedi diskriminacije ne nasprotujejo nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v postopku v glavni stvari, ki v zvezi z davkom na dodano vrednost, neutemeljeno plaēanim v drēavno blagajno, prviē, daje izvajalcu storitve kot zavezancu za plaēilo davka na dodano vrednost na eni strani in naroēniku storitve kot osebi, na katero se prenese plaēilo davka na dodano vrednost, na drugi strani razliēne pravice, za katere veljajo razliēni prekluzivni ali morebitni zastaralni roki, in, drugiē, doloēa, da so za morebitne s tem povezane spore pristojna razližna sodišāa, ēe se ta zakonodaja uporablja v skladu z naēeli pravne varnosti in legitimnega priāakovanja ter ob upoštevanju lastninske pravice.

1 – Jezik izvirnika: francoščina.

2 – Redna priloga GURI št. 292 z dne 11. novembra 1972.

3 – Sodba z dne 19. septembra 2000 (C-454/98, Recueil, str. I-6973, točki 39 in 49).

4 – UL L 145, str. 1.

5 – Glej v tem smislu sodbe z dne 15. septembra 1998 v zadevi Edis (C-231/96, Recueil, str. I-4951, točki 33 in 34); z dne 11. julija 2002 v zadevi Mark & Spencer (C-62/00, Recueil, str. I-6325, točka 34) in z dne 21. januarja 2010 v zadevi Alstom Power Hydro (C-472/08, ZOdl., str. I-623, točka 17).

6 – Sodba z dne 15. marca 2007 (C-35/05, ZOdl., str. I-2425).

7 – V opombi 6 zgoraj navedena sodba Reemtsma Cigarettenfabriken (točka 42).

8 – V opombi 5 zgoraj navedena sodba.

9 – V opombi 5 zgoraj navedena sodba Edis (točka 37). Enako ugotovitev vsebuje tudi na primer sodba z dne 9. februarja 1999 v zadevi Dilexport (C-343/96, Recueil, str. I-579, točka 28).

10 – Glej v tem smislu sodbo z dne 16. decembra 1976 v zadevi Rewe-Zentralfinanz in Rewe-Zentral (33/76, Recueil, str. 1989, točka 5); v opombi 5 zgoraj navedeno sodbo Edis (točka 35) in sodbo z dne 30. junija 2011 v zadevi Meilicke in drugi (C-262/09, še neobjavljena v ZOdl., točka 56).

11 – Glej po analogiji sodbo z dne 8. maja 2008 v združenih zadevah Ecotrade (C-95/07 in C-96/07, ZOdl., str. I-3457, točka 44) in v opombi 5 zgoraj navedeno sodbo Alstom Power Hydro (točka 16).

12 – Glej v opombi 11 zgoraj navedeno sodbo Ecotrade (točka 48) in v opombi 5 navedeno sodbo Alstom Power Hydro (točka 20).

13 – Glej v tem smislu sodbi z dne 14. septembra 2006 v združenih zadevah Elmeka (od C-181/04 do C-183/04, ZOdl., str. I-8167, točka 31) in z dne 10. septembra 2009 v zadevi Plantanol (C-201/08, ZOdl., str. I-8343, točka 43 in navedena sodna praksa).

14 – Glej v tem smislu v opombi 13 zgoraj navedeno sodbo Plantanol (točka 45 in navedena sodna praksa).

15 – Glej v tem smislu v opombi 13 zgoraj navedeno sodbo Plantanol (točka 46 in navedena sodna praksa) in sodbo z dne 2. decembra 2009 v zadevi Aventis Pasteur (C-358/08, ZOdl., str. I-11305, točka 47).

16 – V opombi 13 zgoraj navedena sodba.

17 – Glej v tem smislu v opombi 13 zgoraj navedeno sodbo Elmeka (točka 32 in navedena sodna praksa).

18 – Glej v tem smislu sodbo z dne 3. septembra 2008 v zadevi Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točka 355 in navedena sodna praksa).



19 – Glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 17. maja 1994 v zadevi Corsica Ferries (C-18/93, Recueil, str. I-1783, točka 14); z dne 18. junija 1998 v zadevi Corsica Ferries France (C-266/96, Recueil, str. I-3949, točka 27) in z dne 10. marca 2009 v zadevi Heinrich (C-345/06, ZOdl., str. I-1659, točki 36 in 37).